Pregaria.cat

Actua

L’acompanyament als CIE

Per GloriaA el dt., 12/01/2021 - 17:14

La ferida que ens produeix l'espectacle del dolor aliè és la petjada d'un enigma situat més enllà de l'ésser. Emmanuel Lévinas.

Sovint em pregunten per què acompanyo persones internes en el CIE (Centre d'internament d'estrangers) i cada vegada haig de fer una reflexió per trobar quin és l'esperó que em fa mantenir aquest compromís i quina qualitat té aquesta implicació. No és pas una resposta senzilla ni absoluta, sinó que varia amb el temps.

La finalitat de les visites de les voluntàries és realitzar un acompanyament psico-social, és a dir, propiciar espais segurs que facilitin l'expressió i reconeixement dels impactes emocionals soferts per les persones amb la idea de fer disminuir aquest sofriment.

Clar, aquesta definició és un bon començament perquè les persones privades de llibertat al CIE són persones amb un passat, amb desitjos, amb família; són persones amb emocions i sentiments i l'esperança d'un futur millor; persones amb la dignitat inherent a ser persona; amb un nom donat al néixer i que, paradoxalment, és el primer que els treuen en arribar: des del primer moment al CIE se'ls assigna un nombre que serà, tot el temps que estiguin allà, el seu nou nom.

Visitar el CIE esdevé, llavors, en omplir aquest espai segur amb dignitat, reflectida en una mirada de tu a tu amb cada persona que acompanyo, participant d'una conversa, escoltant, sense jutjar.

Ser part del Grup de Visites al CIE és la manera des de la qual se m'és donat expressar la meva responsabilitat per persones que veuen truncat el seu projecte vital, que no troben un lloc d'acollida i que estan cridades a patir per l'únic fet de ser econòmicament pobres i haver nascut a països desafavorits.

Ser part del Grup de Visites al CIE em permet actuar des de la proximitat, deixant de banda desitjos inabastables, però fent servir els recursos dels quals disposo: temps, voluntat, capacitat d'escolta, empatia.

Mai no sé si les persones a les quals vinc a visitar estaran o hauran estat expulsades; aquest és, per a mi, el pitjor moment: arribar, demanar pels interns i que ja no estiguin, sense cap informació més, com si una mà invisible se'ls hagués emportat a la nit. I potser, no ha estat una mà invisible, però és ben segur que ha estat a la foscor d'un món que no vol acollir-los.